

Namen en functies COM Afdeling Groningen Drenthe

A.J. van Ham	Voorzitter	0528 - 372483	aj.ham@planet.nl
	Krayenkamp 22	7921 HK	Zuidwolde
R. Tjemmes	Secretaris	050 - 5775511	r.tjemmes@hccnet.nl
	Wegalaan 40	9742 ND	Groningen
C.W.M. Kerkeling	Penningmeester	0592 - 508009	Gironr. 2682047 t.n.v. COM afd. Groningen Drenthe
M. Julsing	Lid	050 - 5775355	
Vakant	Lid		
M. Berghuis	Sportzaken	0594 - 644842	marcelberghuis@wanadoo.nl
M. Rozeboom	Schietvereniging	0592 - 359015	m.rozeboom@zonnet.nl
M.G.R. Minnema	Afgevaardigde	050 - 5264102	
J. Top	Afgevaardigde	050 - 5266460	
R. Teijken	Redacteur TOR	+1 613 476 1639	jenray@persona.ca

“De Tor”, informatieblad van het Contact Oud Mariniers, afdeling Groningen Drenthe. Dit blad verschijnt 3 x per jaar in een oplage van 500 stuks en wordt gratis toegezonden aan de leden.

Het bestuur is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties noch voor de gevolgen van plaatsing.

Kopij dient te worden gezonden t.a.v. de redacteur.

Het bestuur houdt zich het recht voor om plaatsing van artikelen te weigeren.

WEBSITE VAN DE AFDELING www.comgroningen-drenthe.nl

Van de voorzitter,

Na alle records brekende hittegolven, gevolgd door de natste periode van de afgelopen honderd jaar, staan we klaar voor de najaarsactiviteiten.

Zoals u in onze nieuwsbrief van juli heeft kunnen lezen staat de jaarlijkse feestavond gepland voor zaterdag 18 november in de Sprookjeshof te Zuidlaren. Ik weet het, een herhaling heeft vaak niet hetzelfde succes maar zeker is gewoon dat het humoristische duo Bert & Bert weer voor een spetterende show garant zullen staan. De animo is groot om deze avond te bezoeken dus geeft u tijdig op.

Een bijzonderheid is wel dat deze Tor is opgemaakt aan de boorden van het Ontariomeer in Canada. In de vorige Tor gaf onze redacteur Reinder Teijken aan te moeten stoppen vanwege zijn verhuizing maar in een tijd van Websites en Email moet het toch mogelijk zijn om de redactie ook vanuit Canada te voeren. En zo is het afgesproken, hij gaat door en behalve dan wat Canadese ervaringen hier en daar blijft alles bij hetzelfde.

Onze website en geesteskind van Hiltje Zwarberg, www.comgroningen-drenthe.nl voorziet in een behoefte, dat blijkt wel uit de reacties in het gastenboek. Niet alleen onze eigen afdeling maar ook bezoekers vanuit andere delen van het land en in sommige gevallen ook het buitenland geven hun visie op onze site.

Hij ziet er dan ook prachtig en professioneel uit en iedere keer staan er weer meer links op waardoor u terecht komt op andere interessante sites.

Uiteraard staan wij altijd open voor tips en aanbevelingen om de site te verbeteren. Graag tot ziens op 18 november in Zuidlaren.

Een hartelijke groet,
Arie-Jan van Ham

Advertenties

In deze uitgave zijn wederom een aantal advertenties verdwenen. Dat maakt de uitgave van ons blad financieel steeds gecompliceerder. Het liefst zouden we zo snel mogelijk volledig overstappen op de website. Op dit moment zijn er echter nog veel leden die niet over een computer beschikken en het gros denkt er niet over om er nog aan te beginnen. We moeten dus voor een andere oplossing zorgen maar die is er nog niet. Misschien kunt u toch nog mensen verleiden tot het plaatsen van een advertentie?

Blijk van Waardering.

Het was destijds een wirwar van speldjes en onderscheidingstekens in COM land. Iedere afdeling, onderafdeling, werkgroep,

zangkoor, had zijn eigen manier om iemand te eren. Dat eren bestond hoofdzakelijk uit op militaire onderscheidingstekens gelijkende speldjes en medailles. Om uniformiteit te krijgen is alweer een paar jaar geleden door het Algemeen Bestuur van het COM besloten om de zogenaamde Blijk van Waardering in het leven te roepen. De vorm is nu voor iedere afdeling hetzelfde maar de kleuren van het lint zijn vrij te bepalen. Wij hebben gekozen voor de kleuren groenwit, omdat die deze kleuren zowel in het wapen van de provincie Groningen als Drenthe voorkomen. Wel zat er met de invoering nog een addertje onder het gras namelijk, het Huishoudelijk Reglement van elke afdeling diende te worden aangepast en door het Dagelijks Bestuur te worden bekrachtigd. Het aanpassen heeft elke afdeling de nodige hoofdbreken gekost, maar er is nu een eensluidende tekst voor alle afdelingen. De te volgen procedure voor het aanvragen van de Blijk van Waardering voor een persoon of personen van de afdeling is wel de belangrijkste. Men kan bijvoorbeeld als individueel lid of met meerdere leden een voordracht doen. Dat moet wel schriftelijk gebeuren en de voordracht wordt dan getoetst aan de vastgelegde criteria. Meer informatie over de gehele procedure zal overigens ook binnenkort op onze website staan. Mocht u niet over een computer beschikken, dan is er altijd de mogelijkheid om contact met een van de bestuursleden op te nemen over de te volgen procedure.

Ledenmutaties.

Je hebt als redacteur momenten dat je precies genoeg pagina's tot je beschikking hebt om de kopij te verwerken. Op een dergelijk moment dwarrelt er "gelukkig" bij de secretaris weer eens een brief binnen van de COM Ledenadministratie. In duidelijke bewoordingen wordt hierin kenbaar gemaakt dat er een aantal, zichzelf marinier noemende, personen nagelaten hebben om de jaarlijkse contributie te betalen. Dat betekent dat de dure ruimte aangewend moet worden om deze mannen aan te sporen alsnog geld over te maken.

Onlangs werd ons bestuur, zoals bijna ieder jaar, op de hoogte gesteld, dat er **14** leden afvloeien als er niet aan de verschuldigde contributie 2006 wordt voldaan. Nou daar zit Roelof Tjemmes echt op te wachten. Het betekent dat er brieven uit moeten om de betrokkenen hiervan op de hoogte te brengen, allemaal extra werk en kosten waar hij echt niet op zit te wachten. Graag wat meer aandacht voor de meegestuurde acceptgiro's. **Indien u niet betaald, dan wordt u van de ledenlijst geschrapt en worden Houwe Zo en de TOR niet meer toegestuurd.**

HET SPOOKHUIS

Of het waar is of niet, maar het is mij door andere mariniers verteld. Ik vond dit echter zo interessant, dat ik het U niet wil onthouden.

Iedere sobat die op Oost-Java heeft gezeten weet, dat er in de kampong een soort priester woonde, die een grote en mystieke rol speelde in het leven van de kampongbewoners. Hij kon (tegen een kleine vergoeding) je wensen laten uitkomen. Jan en Piet (om ze maar een naam te geven) hadden dit ook gehoord en besloten deze wonderdoener te bezoeken. Toen hij vroeg wat hun wens was antwoordden zij: "Wij willen een heel mooie vrouw!" Nou die wens kon deze man best vervullen, maar daartoe had hij een beetje haar van die vrouw nodig. Met de belofte dat zij met dat haar zouden terugkomen verlieten zij de kampong. Goede raad was duur, want hoe kom je zo snel aan het haar van een vrouw? Daar wist Piet wel raad op. Hij pluisde uit het binnenste van een klapperschil het cocoshaar en maakte dit met inkt een beetje donker. Aldus gewapend met hun bosje haar stapten zij naar de wonderdoener en die beloofde, dat hij er voor zou zorgen dat de mooie vrouw naar de toean toe zou komen! Hij vertelde ook nog, dat zij vanavond om 11 uur moesten wachten bij de bouwval van een huis in Soerabaja. Het stond zo ongeveer bij het begin van de Darmoboulevard en de Reinierszboulevard en werd door de maten "Het Spookhuis" genoemd omdat er nooit iemand in wilde wonen. De mensen die het geprobeerd hadden waren al snel halsoverkop er weer uitgetrokken vanwege de spoken die er in huisden. Toch besloten Jan en Piet bij dat huis te gaan kijken want, zo dachten ze, stuurt die hadji of hoe hij ook heette wel een mooie vrouw langs. Het regende zoals het alleen maar tijdens die natte moeson kon regenen en beschermd door hun poncho's stapten zij naar het spookhuis. Om vijf voor elf werd het steeds spannender voor de maten en de seconden kropen vooruit. Precies om 11 uur viel er echter een bij het huis staande klapperboom met donderend geraas naar beneden. Het kapperhaar had dus toch gewerkt. Jan en Piet namen gauw de benen, maar hebben nooit meer gespot met de "Stille Kracht". J.G.Maas, stbnr. 42156

POTLUCK

Sommige partijtjes kunnen, wat kosten aangaat, behoorlijk uit de hand lopen. Daar hebben ze in sommige landen het volgende op gevonden: "Potluck". Eigenlijk komt het er op neer dat iedere gast een pan of schaal voedsel meeneemt om daar samen van te eten. Verder komt iedereen gewapend met een grote koelbox naar de party. In de box zit vooral de drank die jezelf lekker vindt maar ook nog eens voorraad om wat weg te geven. Verder breng je ook nog je eigen vouwstoel mee en het feest is compleet. Enerzijds ben je uit maar anderzijds ook weer thuis. Misschien toch het proberen waard bij de volgende hittegolf.

Ze werden opgeroepen, al in 1665

*Mannen die toonden de besten te zijn
Toch roept soms een hogere macht hen op
Ze zijn niet verdwenen
Hun namen zullen het vaandel sieren
Maar missen doen we ze wel*

Vanaf begin dit jaar zijn ons binnen de afdeling een zevental mariniers ontvallen.

- 27 febr. J. Sikkenga 63 jaar uit Coevorden
- 31 mrt O. Stikfort 63 uit Stadskanaal
- 20 apr. G.H. Fijne 62 jaar uit Zuidhorn
- 6 mei L. Dijkema 80 jaar uit Groningen
- 22 mei N. Hogenbirk 79 jaar uit Zuidhorn
- 24 juni H. Nijenhuis 65 jaar uit Groningen
- 26 juli F.J. Dijkstra 74 jaar uit Tolbert.

Dat zij rusten in vrede.

Mutaties

In het lopende verenigingsjaar zijn er vier nieuwe leden bijgekomen, zijn er dertien verhuisd en hebben acht mariniers bedankt voor het lidmaatschap.

Lief en Leed.

Vanuit de ziekenboeg valt weinig te melden, niet omdat er geen zieken zouden zijn, maar vanwege het feit dat we heel summier van berichtgeving worden voorzien over wie er ziek is. Marinier of aanhang, we horen te weinig. Het gebeurt de laatste tijd nogal eens dat we een overlijdensbericht ontvangen van een oude maat, waarvan we niet eens wisten dat hij ziek was. Dat is niet alleen voor ons vervelend, maar meer nog voor de zieke zelf die zich behoorlijk in de steek gelaten voelt. Een kaartje of een bezoeking geeft dan toch een ander gevoel.

Waarvan we wel weten dat hij al een hele tijd met reuma sukkelde, is Marinus Regts uit Emmen. Regelmatig moet hij naar de reumatoloog, maar Marinus, positief in optima forma, ziet altijd de positieve kanten van dergelijke bezoeken. Het gaat de laatste tijd weer goed volgens Marinus. Ook met de partner (Fien

Krekel) van George Akkerman, gaat het weer de goede kant op. Na diverse opnames in het ziekenhuis (begin dit jaar) krabbelt zij weer uit het dal. Beterschap voor al onze maten en aanverwanten en laat eens wat van je horen.

Natuurlijk is het bovenstaande ook bedoeld voor de mooie momenten, vandaar lief en leed. Laat ons weten wanneer een marinier in uw omgeving iets bijzonders overkomt wat de aandacht waard is.

Soosmiddagen.

Als u deze Tor in de bus krijgt is op maandag 18 september de eerste soosmiddag al geweest. Natuurlijk was dat op ons vertrouwde stekkie in de bunker- ingang Be Quick stadion Haren.

Hopelijk kunt u nog oude maten zover krijgen dat ook zij eens een bezoek aan de bunker brengen, hoe meer zielen hoe meer vreugd. Elke derde maandag van de maand.

U kunt er kaarten/schieten/biljarten en sterke verhalen aanhoren(en vertellen) Nou dat is toch niet verkeerd .Komen dus!

Bestuursperikelen.

Wat u ongetwijfeld wel zult weten is, dat we al een hele tijd op zoek zijn naar nieuwe bestuursleden. De functie van tweede commissaris moet nog worden opgevuld. Na het overlijden van Adriaan Koning staat deze al meer dan een jaar open. Daarnaast is de kans groot dat de zittende commissaris, Mans Julsing, op de eerstvolgende vergadering misschien aangeeft er ook mee te willen kappen. Mans zit al zins mensenheugenis in het bestuur en wil ook wel wat afstand nemen na al wat hij voor de vereniging heeft gedaan.

Hetzelfde geldt voor de secretaris, ik dus, die al twee jaar ad interim opereert, in afwachting van een opvolger. Er moet echt nieuw bloed in het bestuur komen en dat moeten het liefst jongeren zijn. De huidige bestuursleden, op de vz. Na, zijn allemaal zeventigers. Zeg nou niet, het gaat toch goed, een dergelijke redenering is onzin natuurlijk. Natuurlijk doen we ons werk als bestuurslid met de beste bedoelingen en inzet, maar we zijn wel aan vervanging toe. Voor de jongere mariniers die een bestuursfunctie op zich willen nemen, ligt er een schone taak te wachten. Waarom jongeren minder tijd hebben is een raadsel, toch een kwestie van prioriteiten. Twee uur tijd in de week vrij maken, dat moet toch kunnen, surfen en chatten op het Web nemen vaak meer tijd in beslag. Kom op mannen toon je hierin ook marinier. Ik zit naast de telefoon en voor de computer op jou te wachten, bellen of e-mailen, het maakt mij niet uit. Roelof Tjemmes

De resterende activiteiten voor 2006.

16 oktober soosmiddag

18 november Feestavond Sprookjeshof Zuidlaren.

10 december Korpsverjaardag

18 december soosmiddag.

SUPPORT OUR TROOPS (RT)

Wat Nederland nog niet is overkomen is bijna een dagelijks gebeuren in Canada. Op Trenton Airport, 30 minuten van mijn woonplaats Picton, landt een aantal keren per week een Airbus vanuit Afghanistan met daarin gesneuvelde Canadese Militairen. Canada is niet oorlogzuchtig en toch zijn de Canadezen in nagenoeg iedere oorlog actief geweest. Het, sinds de teloorgang van de Sovjet Unie, grootste land ter wereld, telt slechts 33 miljoen inwoners. Dat is een aantal wat slechts tweemaal zo groot is dan de Nederlandse bevolking terwijl het wel tien keer die omvang heeft. Canadezen hebben nooit gearzeld om hun aandeel te leveren in de strijd tegen kwade regimens en nu tegen het terrorisme. De ouderen onder u zullen zich ongetwijfeld herinneren dat het de Canadezen waren die Noord-Nederland hebben bevrijd. In die dagen had dit immense land anderhalf miljoen mensen onder de wapenen en dat op een toenmalige bevolking van vijftien miljoen. Natuurlijk zijn ook hier groeperingen die tegen de uitzending van manschappen zijn en zeker waar het gaat om de strijd tegen de Taliban. Dat Mr. Bush riep dat Afghanistan bevrijd was en dat er gewerkt kon worden aan de wederopbouw blijkt net zoveel waarheid te bevatten als zijn bewering dat Saddam vernietigingswapens had. Niettemin staat Canada klaar nu er een beroep wordt gedaan op hun lidmaatschap van de Noord Atlantische Verdrags Organisatie (NAVO)

En zo denkt de bevolking er in grote lijnen ook over en beseffend dat hun jongens meer gebaat zijn met hun steun dan met gesteggel in eigen land laten ze dat ook blijken. Bovenstaande magnetische sticker zit op een overgroot deel van de auto's hier en de site met "Zend een boodschap aan onze mannen en vrouwen" kan het haast niet bijhouden. Door de ontwikkeling van de communicatie is het tegenwoordig eenvoudig om al het Nederlandse nieuws binnen enige seconden op je computer te krijgen maar van een dergelijke actie heb ik nog niets gezien. Toch zou het goed zijn als ook in Nederland meer betrokkenheid zou zijn. Laat onze troepen niet in de kou staan.

Sport .

Van het sportieve front valt op dit moment niets te melden. Na wederom de Sportdag te hebben gewonnen rusten ze even op hun lauweren. Maar de boys kennende zal dit niet voor lang zijn.

The Royal Netherlands Marine Corps Veterans

Nauwelijks had ik voet aan wal gezet of er lag van Secretary Ted Brabers al een email waarin ik werd uitgenodigd voor de eerstvolgende Annual Members Meeting ofwel de Jaarvergadering. Plaats van samenkomst was de Church of Epheny ergens in Oakville Ontario. Nu was het eerste dat ik kocht in Canada een fiets geweest maar op een goede tweede plaats kwam een kaart van Ontario. Oakville, het lag ergens achter Toronto en via Highway 401 zou het eenvoudig te vinden zijn. Toevallig woont er ook nog familie in die omgeving en via hen kwam ik erachter dat het ongeveer 3 uur rijden was, dat wil zeggen 3 uur heen en 3 uur terug. Achteraf bleek ik nog niet eens het verste weg te wonen, Cor Boer uit Kingston moest totaal nog twee uur meer rijden. Gek, maar ik moest plotseling denken aan onze jaarvergadering waar één uur rijden al een opgave is. O ja, denk nu niet dat die mannen jonger zijn, driekwart van de club bestaat uit Indië gangers. Wat wel leuk is en misschien iets voor de afdeling Gr-Dr, is dat de dames meekomen en ook in de vergaderzaal zitten. Na de vergadering zorgen zij voor de broodjes en de "Erwtensoepp". Het was een geanimeerde bijeenkomst onder leiding van voorzitter Ben Hendriks. Diezelfde Ben Hendriks stond samen met Piet Duyn in 1978 aan de wieg van de Canadese Afdeling. Dat laatste is eigenlijk onjuist omdat in 1980 het toenmalig Algemeen Bestuur van het COM (waar ik zitting in had als vice vz.) besloot de status van afdeling niet toe te kennen aan Canada. Zij zouden wel eens even naar Nederland kunnen komen om er iets door te drukken in de vergadering ten faveure van hun zelf. Maar goed het was een levendige vergadering waarbij de discussies half in het Nederlands half in het Engels verliepen. Er was nog een bestuursmutatie waar geen reactie op kwam (waar heb ik dat meer gehoord) en spontaan bood ik mij aan maar werd afgewezen omdat ik nog geen jaar lid was. De erwtensoep, de broodjes maar vooral de gezelligheid was fantastisch. Toch was ik enigszins teleurgesteld door de absentie van marinier Kamstra. Sietse Kamstra is net als ik afkomstig uit Meppel en behalve dat we beiden marinier zijn hebben we ook nog enkele jaren samen gevoetbald in de hoofdmacht van MSC. Intussen hebben we de schade ruimschoots ingehaald en op 18 november rijden we gezamenlijk naar de jaarlijkse reünie in Port Credit, ook een donders eind weg. De daaropvolgende bijeenkomst vond plaats in Burlington wat nog een uurtje van de Niagara Watervallen blijkt te liggen. Het waren de "Herhalingsoefeningen" of gewoon de jaarlijkse picknick in de tuin van een lid. Voor een schamel bedrag van 10 euro of 15 dollar p.p. was er drank, hamburgers, salades en taart en bovenal veel gezelligheid. Afgelopen jaar vierden de Canadees-Hollandse mariniers hun 25 jarig bestaan met een daverend feest en de uitgave van een omvangrijk jubileumboek. Trouwens, eens per kwartaal valt er een prachtig magazine in de bus met de naam Qua Patet Orbis. En daar wilde ik het voor deze keer bij laten.

"Vrouwen bij het Korps Mariniers?"

Artikel aan de hand van Marinier 1 Algemeen Arjan van Ingen waarin hij een reactie geeft op het streven van Staatssecretaris Cees van der Knaap van Defensie om vrouwen ook toe te laten tot elite eenheden zoals Mariniers, Commando's en Onderzeedienst. Het uitgangspunt van de Staatssecretaris is dat ook elite eenheden een getrouwe afspiegeling moeten zijn van de maatschappij. Op de werkvoer werd het plan meer bekend onder de kreet: "Moeten er tiere bij de elite"?

In Trouw van 16 november 2004 liet de staatssecretaris van Defensie, Cees van der Knaap, noteren dat er zo spoedig mogelijk vrouwen toegelaten moeten worden tot de laatste defensie-eenheden die tot op heden slechts aan mannen voorbehouden waren. Politiek Den Haag komt vaak met interessante uitspraken en veelal is het slechts om de discussie aangaande zo'n onderwerp op gang te brengen. Het debat rond het toelaten van vrouwen tot zogenoemde elite-eenheden, waar dat in het verleden onwenselijk

Figure 2-35
1987 (2000)
© 2000

of onmogelijk leek, is overigens niet nieuw. Laat ik vooropstellen dat ik een voorstander ben van de keuzevrijheid voor vrouwen om dat beroep uit te voeren waar zij zelf voor kiezen. Een belemmering puur gebaseerd op sekse is volgens mij een vorm van discriminatie. De staatssecretaris vindt echter dat er, ongeacht wat dan ook, vrouwen bij het Korps Commandotroepen, het Korps Mariniers en de Onderzeedienst moeten komen. Ondersteunende taken kunnen vrouwen natuurlijk zeer wel uitvoeren. Maar juist voor die taken zou het niet nodig zijn om de laatste eenheden open te stellen voor vrouwen. Bij de 'blauwe' marine werken al jaren vrouwen en zij werken veel en vaak samen met mariniers. Zelfs tijdens een ernstinzet gaan zij mee, tot ieders tevredenheid. Niets aan veranderen zou ik zo zeggen. Als het slechts zou gaan om het vullen van ondersteunende functies binnen het korps, zou ik er wellicht minder problemen mee hebben. Zeker als de aanwas van mannelijke mariniers tekort zou schieten. Er zijn echter genoeg mannen die marinier willen worden en iedere opleiding die gedraaid mag worden zit vol. Het vullen van de ondersteunende functies door vrouwen heeft overigens wel een negatief neveneffect. Deze gelden binnen het Korps Mariniers momenteel vaak als

Figure 2-10
Female Marine
(Company Officer)

'rustplaatsingen'. Die zijn nodig om de mannen de soms broodnodige (relatieve) rust te verschaffen gedurende hun carrière. Door deze functies volledig door vrouwen te laten bekleden, laat je de mannen alleen maar rouleren over de operationele functies en blijft de boog te lang gespannen. Dit soort rooibouw kan sociale en medische gevolgen hebben. De staatssecretaris zou er verder voorstander van zijn om het niveau van het eisenpakket voor de elite-eenheden desnoods te verlagen, indien vrouwen er niet aan kunnen voldoen. Een man zou dus meer in zijn mars moeten hebben dan een vrouw, om hetzelfde beroep uit te mogen oefenen. Dit riekt naar discriminatie, iets wat de bewindsman nu juist tégen wilde gaan. Ik weet dat deze differentiatie bij de politie wel bestaat, maar dat het werkterrein dit ook toelaat. Bij een infanteriecompagnie van het Korps Mariniers heb je echter te maken met een volstrekt andere taakstelling en werkomgeving. Tijdens de dagelijkse bedrijfsvoering (oefeningen, operaties en ernstinzetten) wordt er bijzonder veel gevraagd van het personeel. Wordt er dan straks in de bergen ook met twee maten gemeten? Hoeven vrouwen minder lang op post te staan bij min vijfendertig graden Celsius? Krijgen we pelotons met vrouwen die langer mogen doen over een speedmars dan mannelijke pelotons? Iedereen die wel eens in de keuken van het Korps Mariniers heeft mogen kijken, weet dat de mannen bij tijd en wijle behoorlijk moeten stompen om aan het opgelegde eisen- en takenpakket te voldoen. De hoge eisen zijn niet zomaar aan mariniers gesteld. Mariniers komen in aanraking met het hoogste geweldsspectrum en daar zal de vijand geen onderscheid maken. Vijandelijke linies komen niet dichterbij te liggen omdat het anders te ver lopen zou zijn voor onze vrouwelijke mariniers. Zouden mannelijke collega's er extra last(en) bij moeten krijgen als er tijdens een uiterste krachtsinspanning vrouwelijke collega's 'uitplokken'? Als een vrouw bij de keuring en in opleiding volwaardig mee kan doen met haar mannelijke collega's, verdient zij daar respect voor en mag zij met trots de mariniersbaret op haar hoofd zetten. Maar als er straks in Doorn personen lopen die bij dit korps zijn gekomen omdat de aan hen gestelde eisen lager uitvielen, zal dit niet datzelfde respect oproepen bij collega's. Dit laatste geldt uiteraard voor mannen én vrouwen. De staatssecretaris doet water bij een wijn die door

Figure 2-11
Male Officer
(MC-3)

jarenlange kwaliteitsbewaking op het hoogste niveau is gehouden. De afdrank zal hem tegenvallen. Het 'United States Marine Corps' (USMC) heeft wel vrouwen in de gelederen. Maar niet in de gevechtseenheden. De omvang van het USMC is echter zodanig, dat alle ondersteunende taken binnen het eigen korps worden uitgevoerd. De kleinere schaal van het Nederlandse Korps Mariniers maakt dat wij veel meer een echte gevechtseenheid zijn en ons efficiënt laten ondersteunen door andere marine-eenheden en 'paarse' broeders en zusters. Korpsgeest is een ondefinieerbaar begrip, maar er zijn wel onderdelen van aan te wijzen. Respect is een van die onderdelen. Het Korps Mariniers geniet respect binnen de Nederlandse samenleving en mariniers genieten elkaars respect en dat van andere militairen. Zodra er mariniers rondlopen die minder hoeven presteren om bij het korps te komen – en die tijdens de dagelijkse werkzaamheden aangepast werk uitvoeren –, zal dit respect op alle fronten afkalven. Een ander onderdeel van diezelfde korpsgeest is de korpshumor. Het zal ook voor de staatssecretaris geen verrassing zijn dat wanneer een grote eenheid met mannen ergens aan het werk is, er anders gesproken en gedacht wordt dan wanneer er vrouwen bij zijn. Die korpshumor is een factor die je juist over de ergste dips heen helpt en ervoor zorgt dat wij kunnen relativiseren waar nodig. Als laatste onderdeel van de korpsgeest wil ik het elitegevoel aanhalen, zonder hautain te zijn overigens. Als we gaan nivelleren met overige krijgsmachtonderdelen, zal van dat gevoel een stukje verloren gaan. De korpsgeest is echter onze drijfveer en onze metgezel. Haal dit niet bij ons vandaan, Excellentie! Kort gezegd, ik wil alle vrouwen welkom heten die aan dezelfde eisen kunnen voldoen als de reeds aanwezige mariniers. Bij de gedachte alleen al om de eisen voor het Korps Mariniers naar beneden bij te stellen, kan ik slechts de bekende mariniersuitspraak roepen: "Slechte zaak, Mack!" Marinier 1 Arjan van Ingen

Afghanistan, een tweede Vietnam?

Één van de redenen om troepen naar Afghanistan te sturen was het feit dat dit land als grootste papaverproducent verantwoordelijk is voor de invoer van heroïne in Europa. Een democratische staatsvorm zou de teelt van papaver beter kunnen hanteren en controleren. De oorspronkelijke reden echter was het omverwerpen van het Taliban-regime en dat was volledig vernietigd aldus Pres. Bush. De aanwezigheid van Europese troepen moet dan ook in verband worden gebracht met hun lidmaatschap van de NATO en het belang dat Europa maar ook de Allies hebben in het voorkomen van de invoer van drugs. Nu blijkt dat de Taliban sterker dan ooit terugkomt, moet de vraag gesteld worden of er wel eer te behalen is aan deze actie. Experts gaan er van uit dat het net zo moeilijk, zo niet moeilijker, zal zijn om van Afghanistan een gecentraliseerde staat te maken als dat het is Irak tot een democratie te transformeren. Zij zien het als een enkele decennia durend proces en hoe lang kunnen en willen de Westerse landen dat volhouden? Is er een limiet gesteld met betrekking tot het aantal slachtoffers of is het afhankelijk van een vooraf gesteld budget. De tijd zal het leren maar alles doet ons denken aan Vietnam waar een superieur geacht land (USA) uiteindelijk ook met meer dan 50.000 slachtoffers het onderspit dolf en wat te denken van de Russen die negen jaar lang aanwezig waren en uiteindelijk met een verlies van 170.000 soldaten het opgaven.

Om u een idee te geven van de stand van zaken op 20 september 2006

Land	Slachtoffers	Troepen in Afghanistan	inwoners in milj.
Australië	1	400	20
Canada	40	2.300	33
Frankrijk	9	742	61
Duitsland	18	2.200	82
Italië	6	1.400	58
Nederland	3	1.700	16,5
Noorwegen	1	313	4,6
Roemenië	4	680	22
Spanje	19	1.400	40
Zweden	2	85	9
Groot Brittanie	40	4.200	60
USA	339	23.000	298
Overig	0	2.234	

Palmam Qui Meruit Ferat

Ere Wien Ere Toekomt

Op reis naar het einde van de nacht

Toespraak ter gelegenheid van de jaarlijkse herdenking van de omgekomen Nederlandse militairen tijdens het conflict in Nederlands Oost-Indië en Nieuw Guinea (1945-1962)

07-09-2006 | Roermond | Toespraak Van Ardenne - Minister van Ontwikkelingssamenwerking

Dames en heren,

Hier begon voor velen de reis. Hier in Roermond, meer dan een halve eeuw geleden. “Wij zouden de Nederlanders in Indië gaan bevrijden,” zo zei wijlen Ton Jorna eens, één van de vele Limburgse oorlogsvrijwilligers. “Pas op de boot naar Indië [...] hoorden wij voor het eerst over Soekarno en over zijn strijd voor onafhankelijkheid, die al in 1927 was begonnen.”. Einde citaat. En u deed uw plicht, voor Koningin en Vaderland. “Om orde en vrede te brengen,” zo dacht ook Jan van Ardenne, dienstplichtig militair 2627168, die in 1948 aan boord van de Zuiderkruis naar de Oost vertrok. Kort nadat in Nederland de dageraad van de vrede was aangebroken, of zelfs daarvoor al, gingen veel van onze beste jonge mensen zo weer de oorlog in – de nacht in. Vlak voor zijn vertrek deed Jan zijn zegelring af en gaf deze aan zijn jongste broertje Jozef – om aan hem te denken en ook voor het geval hij niet meer zou terugkeren. Het einde van de nacht niet zou halen.

[Eind 1949 moest Jan al zijn wapens afgeven aan de Indonesiërs – de oorlog was voorbij en Nederland droeg de soevereiniteit over de archipel over aan de Republiek der Verenigde Staten van Indonesië. Na meer dan drie eeuwen tussen ons land en de Oost gependeld te hebben, begonnen onze schepen nu aan een enkele reis Nederland. Huiswaarts. In 1950 ging Jan van Ardenne met zijn maten in Rotterdam van boord van de Waterman.

Meer dan 6000 sobats, jonge mannen en vrouwen, zetten nooit meer voet aan wal. Zij vielen in de Oost – zij ontvielen ons, op reis naar het einde van de nacht. Vandaag herdenken wij hen.

“Palmam qui meruit ferat” – zo lezen wij op dit monument, tot stand gekomen dankzij een fantastisch burgerinitiatief. Oftewel: ere wie ere toekomt. Aan allen die hun leven daar waagden, aan allen die hun leven daar verloren, zijn wij eer verschuldigd. Ten strijde trekken is altijd het onbekende tegemoet gaan. De duisternis tegemoet gaan. En dat vergt heldenmoed. Maar u ging noodgedwongen bijna geheel op de

tast. Want wat wist u van de archipel? Van de eerste oorlogsvrijwilligers hadden de meesten zelfs nog nooit de zee gezien. Wat wist u van de politiek? Wat wist u van de wereld? Maar een belangrijker vraag is: wat werd u verteld? Kapitein De Jong memoreert wat toenmalig luitenant-generaal Kruls de troepen in 1946 voorhield, en ik citeer: "Als Gij Uw plicht goed verstaat en die met blijmoedigheid vervult, dan zult Gij later met voldoening terug kunnen zien op deze periode in Uw leven en zal zij voor Uw toekomst van blijvende waarde zijn. Stelt U zich vooral niet voor dat Gij de grootste verschrikkingen zult ondergaan en voor een taak zult worden gesteld, die Gij niet vervullen kunt." Einde van het citaat – begin van de nacht.

Een nacht die zwart zag van de ontberingen en verschrikkingen. Hitte. Vermoeidheid. Ongedierte. Ziekte. En vrijwel voortdurend de angst voor het onbekende. Kapitein De Jong vertelt: "En dan de eerste keer dat je met je mannen wordt beschoten en terug moet schieten. Dat de kogels je voor de eerste keer om je oren vliegen. De vuurdoop. [...] Altijd vooraan lopen om te tonen dat je niet bang bent, maar inwendig toch die angst beleven dat je geraakt wordt en nooit meer Holland, je ouders, je vrienden, je meisje terug zult zien."

Wie dit nooit heeft meegemaakt, kan hier niet over meepraten, zeggen velen van u terecht. Kan niet weten hoe het is om een kameraad te verliezen in de hitte van de strijd. Woorden schieten tekort om de rauwe werkelijkheid van de oorlog te treffen.

Buitenstaanders kunnen u nooit helemaal begrijpen, maar zij kunnen wel begrip tonen. En dat is veel te weinig gebeurd sinds uw reis naar het einde van de nacht. Toen u weer voet aan wal zette, sloten de Hollandse overheid en samenleving u niet in de armen. Het was over tot de orde van de dag. Ik sta hier niet alleen als het jongste schoonzusje van een Indië-veteraan, maar ook als vertegenwoordiger van de Nederlandse regering. En in die hoedanigheid zeg ik: de Nederlandse regering past nederigheid. Vooral ook vanwege de vaak bureaucratische en weinig begripvolle behandeling van de veteranen uit Nederlands-Indië en Nieuw Guinea. Niet in de laatste plaats als gevolg van uw eigen inzet, heeft de regering onder de bezielende leiding van staatssecretaris Van der Knaap en voor hem andere bewindslieden op dit punt de laatste jaren veel voortgang gemaakt. Op 29 juni jl. vond in Den Haag de tweede Nederlandse Veteranendag plaats: de Nederlandse samenleving, iedereen legde waardering en dankbaarheid ten opzichte van veteranen aan de dag. Ten opzichte van alle veteranen, jong en oud. De generatie van Jan van Ardenne, maar ook die van zijn zoon Leo, dienstplichtig militair 30560107, in 1980 vrijwillig deelnemer aan de vredesmissie UNIFIL. Volgend jaar zullen zij voor het eerst samen de Nederlandse Veteranendag bezoeken, vader en zoon. Met uw strijd om erkenning heeft u de weg bereid voor nieuwe generaties veteranen. Ook de generaties die zich nog aan zullen dienen, vanwege Nederlandse deelname aan crisisbeheersingsoperaties wereldwijd. Naast nazorg, is nu ook de voorbereiding van missies veel beter op orde. Het onbekende blijft een onvermijdelijk onderdeel van het werk, maar we doen wat we kunnen om onze militairen zo goed mogelijk voor te bereiden op hun missies in den vreemde.

Bij een echte veteranencultuur gaat het natuurlijk om veel meer dan alleen die ene dag eerbetoon per jaar. Ook na uw actieve dienst kunt u als oude en jonge veteranen nog veel betekenen voor de maatschappij. Bijvoorbeeld bij de opvoeding van onze kinderen tot wereldburgers. Het is goed dat scholen steeds vaker veteranen uitnodigen om met leerlingen in gesprek te gaan. In mijn toespraak bij de Herdenking Capitulaties 1945, op 5 mei jl. in Wageningen, noemde ik dit een veteranendéfilé door de samenleving heen, altijd en overal. Vertel onze kinderen, onze jongeren, onze studenten wat u op die leeftijd had willen weten over oorlog en vrede. Wat u nooit verteld is.

Eenmaal opgegroeid tot wereldburgers, zullen de

jongeren zich ervan bewust zijn dat oorlog en geweld geen groot avontuur bieden, maar een grote verschrikking zijn.

Hopelijk zullen zij zich tegelijkertijd wel realiseren, dat wij nogal eens ver weg in het geweer moeten komen. Zowel in ons eigen belang als voor een groter goed – voor recht en rechtvaardigheid elders. Zoals misschien straks in Libanon, met een hernieuwde Nederlandse bijdrage aan UNIFIL, wellicht ditmaal van de marine. En nu al in Afghanistan, waar onze moedige mannen en vrouwen in uniform helpen bij de pacificatie en wederopbouw van het land en bij het bestrijden van grensoverschrijdend terrorisme. Om deze inspanningen een steun in de rug te geven, stel ik vandaag 15 miljoen euro extra beschikbaar voor zaken die de Afghanen hard nodig hebben: elektriciteit, schoon drinkwater, sanitatie, werkgelegenheid, microkrediet en het ondersteunen van het bestuur. Daarnaast stel ik 5 miljoen euro extra ter beschikking voor verbetering van het optreden van de Afghaanse politie. Voor de opbouw van een land is veel nodig. Ook u heeft destijds in Indië de plaatselijke bevolking geholpen met de reparatie van scholen, het herstellen van waterputten en wat al niet meer. Militairen en ontwikkelingswerkers bundelen nu in Uruzgan hun krachten – in de toekomst indien nodig hopelijk ook vaker op het Afrikaanse continent, waar we nu al actief zijn in het zuiden van Soedan en in de Democratische Republiek Congo. Vrede en stabiliteit zijn voorwaarden voor ontwikkeling, en ontwikkeling is een voorwaarde voor een stabiele vrede.

Terug naar Azië, tot slot. Indië vergeet je nooit – u liet daar iets van uzelf achter. Er is behoefte aan uw kennis en ervaring. Onze kinderen, onze jongeren, onze studenten moeten ook weten van Indië, en meer dan van de VOC. De archipel is niet alleen een belangrijk onderdeel van uw verleden, maar ook van hun geschiedenis. En Indië is geen voetnoot van de vaderlandse historie, zeker niet nu de politieke betrekkingen met Indonesië geïntensiveerd worden. Of zij het nu in de klas horen van een veteraan, lezen in een goed geschiedenisboek of vernemen door deze herdenking, laat de jeugd weten dat hun grootouders en overgrootouders, evenals vele anderen in latere missies, hun vaderlandse plicht deden in de Oost. En dat meer dan 6000 van hen daar het einde van de nacht niet haalden – het ultieme offer brachten. Ere wie ere toekomt.

*Hier gaan mij de ogen open,
Hier besef ik wat onze regering en
alle voorgaande regeringen
verzuimd hebben te doen.*

minister Ter Beek 1990

Wilt u reageren op artikelen in dit blad? Wilt u een artikel plaatsen?

Aarzel niet en stuur uw verhaal per email naar de redactie of, wanneer u niet over een computer beschikt, naar de secretaris.

Laat uw ervaringen niet verloren gaan, ze zijn interessanter dan u denkt.

Waardering

In de eind zeventiger, begin tachtiger jaren maakte ik deel uit van een selectie-commissie binnen het Korps Rijkspolitie. De bedoeling was om mensen te beoordelen die hadden gesolliciteerd naar een naast liggende hogere functie. In de meeste gevallen betrof het de aanvaarding van een leidinggevende baan zoals een Postcommando. Om een goed beeld te krijgen werden er verschillende interviews gehouden met chefs van betrokkene maar ook met collega's. Opvallend hierbij was dat vooral de collega's het haast niet voor elkaar kregen iets positiefs over betrokkene te vertellen. In sommige zelfs was er sprake van niet alleen een collega maar ook nog eens goede vriend. We kunnen het niet uit onze bek krijgen om een waarderend woord over iemand uit te spreken. Wat het is, ik weet het niet, misschien is het voor onze begrippen iets onmannelijks en past het niet bij onze macho cultuur. Pas na vele jaren komen we tot de slotsom dat hij of zij toch wel ontzettend veel heeft gedaan en dan sturen we een brief naar een instantie die er voor zorgt dat er een medaille voor hem/haar klaar ligt. Toch zijn er uitzonderingen en ik kan mij bijvoorbeeld ledenvergaderingen of andere bijeenkomsten herinneren waar aan het eind daarvan iemand uit de kringen van toehoorders opstond en de organisatie of het bestuur bedankte voor wat ze hadden gedaan en ondernomen.

Het steeds populairder en minder elitair wordende spelletje golf kent de traditie om de winnaar van een wedstrijd enige woorden te laten zeggen. In korte bewoordingen bedankt hij/zij dan de organisatie en ieder die er toe heeft bijgedragen het evenement tot een succes te maken. En ik weet wel, niet iedereen is zo gebekt en kan voor een groep gaan staan maar wat dacht u van een schouderklopje. Het blad managementteam heeft ooit een onderzoek laten doen naar de meest motiverende momenten op de werkvloer. En gelooft u mij, dat waren niet de salarisverhogingen of de extra vrije dagen maar gewoon het moment waarop iemand tegen een ander zei: "Goed gedaan jochie", en daarbij letterlijk een klap op zijn schouder gaf. Wetend dat je gerespecteerd en gewaardeerd wordt geeft mensen vleugels en voorkomt dat ze al in een vroeg stadium weer afhaken voor iets waar ze met veel enthousiasme aan begonnen zijn. Natuurlijk is het leuk wanneer je na twintig jaar een speldje op je borst krijgt maar moet je zolang op een stukje waardering wachten? Veel zaken zijn zo vanzelfsprekend geworden, het wordt wel georganiseerd en het wordt wel voor je gedaan. Maar realiseert u zich nu eens dat alles vaak vrijwilligerswerk is en dat het er even bijgedaan wordt. Wanneer u daar aan denkt moet het toch eenvoudig zijn om eens bedankt te zeggen.